

LIV
CONSTANTINE

POSLEDNÍ
PANÍ
PARRISHOVÁ

THRILLER

LIV
CONSTANTINE

POSLEDNÍ
PANÍ
PARRISHOVÁ

2018

Copyright © 2017 by Lynne Constantine and Valerie Constantine
Translation © 2018 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LAST MRS. PARRISH,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers, New York 2017,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2018

ISBN: 978-80-7498-255-2

Lynnino věnování:
Pro Lynn, z příliš jasných důvodů,
než abych se o nich zmiňovala

Valeriino věnování:
Colinovi, díky němuž je to všechno možné

ČÁST PRVNÍ

AMBER

KAPITOLA PRVNÍ

Amber Pattersonovou unavovalo zůstávat neviditelná. Dlouhé tři měsíce chodila denně do fitcentra a pozorovala bohaté paničky, jak se dřou kvůli jedinému, na čem jim záleželo – svému vzhledu. Staraly se jenom samy o sebe, nikdo jiný je nezajímal. Amber by vsadila poslední dolar na to, že na ulici by ji žádná z nich nepoznala. A to ji každý den měly kousíček od sebe. Považovaly ji za součást inventáře, nedůležitou věc, jež si nezaslouží jejich pozornost. Bylo jí to jedno, nezáleželo jí na nich. Do posilovny a k tomuto rotopedu se v osm ráno vláčela z úplně jiného důvodu.

Té rutiny měla plné zuby. Den co den cvičila jako šílená a vyčkávala na vhodný okamžik k dalšímu tahu. Koutkem oka zahlédla, jak si na pedály sousedního rotopedu stouply zlaté tenisky Nike. Narovнала ramena a předstírala, že se začetla do časopisu, který záměrně položila na madla svého stroje. Otočila se a stydlivě se usmála na nádhernou ženu vedle sebe. Ta na ni zdvořile kývla. Amber sáhla po láhvi s vodou a úmyslně došlápla na rám rotopedu. Podklouzla

jí noha. Časopis spadl na podlahu a přistál pod pedálem sousedčina zařízení.

„Ježkovy oči, moc se omlouvám,“ vyhrkla a zrudla.

Než ho stihla sebrat, žena přestala šlapat, časopis vzala a podala ho Amber. Svraštila při tom obočí.

„Vy čtete **is**?“ zeptala se.

„Ano. Vydává ho britská Nadace pro cystickou fibrózu a vychází dvakrát ročně. Vy ho znáte?“

„Ano. Jste zdravotnice?“ zeptala se žena.

Amber sklopila zrak, ale za chvíli se na sousedku znovu podívala. „Ne. Moje mladší sestra měla cystickou fibrózu.“ Její slova zůstala viset ve vzduchu.

„Odpusťte mi moji neomalenost. Neměla jsem se ptát,“ odpověděla žena a vrátila se na rotoped.

Amber zavrtěla hlavou. „Nic se nestalo. Znáte někoho s cystickou fibrózou?“

V ženiných očích se objevila bolest. Podívala se na Amber a odpověděla: „Svoji sestru. Před dvaceti lety jsem ji ztratila.“

„To mě moc mrzí. Kolik jí bylo?“

„Teprve šestnáct. Byla o dva roky mladší než já.“

„Charlene měla čtrnáct.“ Amber zpomalila a hřbetem ruky si otřela oči. Musela zapojit veškeré herecké umění, aby dokázala plakat nad sourozencem, který nikdy neexistoval. Její tři sestry byly naživu a měly se dobře, jenom s nimi dva roky nepromluvila.

Žena přestala šlapat. „Jste v pořádku?“ zeptala se.

Amber popotáhla a pokrčila rameny. „I po těch letech je to pro mě moc těžké.“

Žena se na ni dlouze zadívala, jako by se pokoušela učinit rozhodnutí. Potom jí podala ruku.

„Jsem Daphne Parrishová. Co kdybychom šly někam na kávu?“

„Opravdu? Nechci vás odvádět od cvičení.“

Daphne přikývla. „Opravdu. Moc ráda bych si s vámi popovídala.“

Amber se na ni usmála a doufala, že v jejím obličejí je znát vděk. Sestoupila z rotopedu. „To zní skvěle.“ Potřásla podanou rukou a řekla: „Jsem Amber Pattersonová. Moc ráda vás poznávám.“

Amber večer ležela v bublinkové koupeli, pila víno a prohlížela si fotografii v časopisu *Entrepreneur*. Usmála se, časopis odložila a zavřela oči. Opřela si hlavu o okraj vany a pocítila velké uspokojení z toho, jak hezky se jí dnes všechno povedlo. Původně očekávala, že se to potáhne mnohem déle, ale Daphne jí usnadnila situaci. Nejdříve si krátce popovídaly u kávy a pak se dostaly k tomu, proč se Daphne začala o Amber zajímat.

„Člověk, který nemá zkušenost s cystickou fibrózou, to nemůže pochopit,“ řekla Daphne a v modrých očích jí zablesklo. „Julii jsem nepovažovala za přítěž, i když na střední škole mi kamarádky zakazovaly brát ji mezi ně. Nechápalý, že nevím, jestli najednou nebude muset do nemocnice nebo jestli se odtamtud vrátí živá. Moc jsem si vážila každé chvíle, kterou jsem s ní strávila.“

Amber se naklonila nad stůl a ze všech sil předstírala, že ji Daphneina slova zajímají. Přitom v duchu počítala, kolik mohly dohromady stát diamantové náušnice, jednořadý diamantový náramek a prsten s obrovským diamantem, který měla na opáleném, dokonale upraveném prstu. Na těle

velikosti 36 nosila minimálně sto tisíc dolarů, a přitom fňukala kvůli svému smutnému dětství. Amber potlačila zívnutí a usmála se na Daphne sevřenými rty.

„Já to znám. Častokrát jsem místo školy zůstala s Charlene doma, aby máma mohla jít do práce. Málem ji vyhodili, protože si pořád brala volno. Nepřipadalo v úvahu, aby přestala platit zdravotní pojištění.“ Měla radost, že dokázala tak snadno zalhat.

„Hrůza,“ řekla Daphne. „To je další důvod, proč je pro mě moje nadace tak důležitá. Poskytujeme finanční pomoc rodinám, které si nemohou dovolit potřebnou péči. Je to důležitá část poslání Úsměvu pro Julii.“

Amber předstírala údiv. „Úsměv pro Julii je *vaše* nadace? Opravdu? Vím o ní úplně všechno. Celé roky si čtu o vaší práci. Moc vás obdivuju.“

Daphne přikývla. „Založila jsem ji hned po vysoké škole. Naším prvním sponzorem byl můj manžel.“ Trochu rozpačtě se usmála. „Tak jsme se seznámili.“

„Nepřipravujete náhodou velkou dobročinnou akci?“

„Vlastně ano. Bude až za několik měsíců, ale i tak máme hodně práce. Co kdyby... Ale ne, nic.“

„Copak?“ naléhala Amber.

„Jenom mě napadlo, jestli byste nám nechtěla pomoci. Bylo by hezké mít někoho, kdo chápe...“

„Moc ráda vám jakkoli pomůžu,“ přerušila ji Amber. „Moc peněz nemám, ale stoprocentně vám můžu věnovat čas. To, co děláte, je moc důležité. Když si představím, kolika lidem pomůžete...“ Kousla se do rtu a rychle zamrkala, aby zahнала slzy.

Daphne se usmála. „Skvělé.“ Vytáhla vizitku s ozdobně

napsaným jménem a adresou. „Tady. Ve čtvrtek v deset dopoledne se u mě doma sejde výbor nadace. Můžete přijít?“

Amber se na ni široce usmála a dál se snažila tvářit, že ji zajímá především cystická fibróza. „V žádném případě si to nenechám ujít.“

KAPITOLA DRUHÁ

Houpavá jízda vlaku Amber ukolébala. Zasnila se a v duchu se vzdálila tvrdé disciplíně pracovních dní. Byla sobota a ona jela z Bishops Harbor do New Yorku. Seděla u okna a hlava jí spočívala na opěradle. Občas otevřela oči a podívala se na ubíhající krajinu. Vzpomněla si na svou první cestu vlakem. Tehdy jí bylo sedm a projížděli státem Missouri. Byl červenec, nejžhavější, nejvlhčí a nejdusnější letní měsíc a ve vlaku nefungovala klimatizace. Vybavila si svoji matku, která naproti ní seděla vzpřímeně, s koleny pevně přitisknutými k sobě. Měla černé šaty s dlouhými rukávy a neusmívala se. Světle hnědé vlasy si jako obvykle stáhla do drdolu a do uší si vetkla malé perlové náušnice, které si schovávala na zvláštní příležitosti. Pohřeb Ambeřiny babičky k takovým příležitostem zřejmě patřil.

Když vystoupily na špinavém nádraží ve Warrensburgu, vzduch venku byl ještě dusivější než uvnitř vlaku. Čekal na ně matčin bratr, strýc Frank. Nacpaly se do jeho nepohodlného otrískaného pick-upu modré barvy. Amber si vzpomín-

nala především na nepříjemný zápach – směsici potu, špíny a vlhka, a taky na popraskané kožené sedadlo, které jí odíralo kůži. Projížděli mezi nekonečnými kukuřičnými poli a míjeli malé farmy s otlučenými dřevěnými domky. Jejich dvory byly plné zrezavělých strojů, starých aut bez kol, prasklých pneumatik a rozbitých klecí. Působilo to ještě depresivněji než u nich doma a Amber litovala, že na rozdíl od sester musela jet. Matka tvrdila, že na pohřeb jsou příliš malé, ale Amber už je dost velká, aby se s babičkou naposledy rozloučila. Většinu toho příšerného víkendu vytěsnila z mysli, ale na jednu věc nedokázala zapomenout – na příšernou ošumělost, která ji obklopovala. Obývací pokoj prarodičů byl pochmurný a vymalovaný hnědou a okrovou barvou. Děda se zarostlým obličejem seděl na sklápěcím křesle s příliš nacpanými polštáři a tvářil se zarputile. Na sobě měl obnošený nátlník a flekaté zelené kalhoty. Amber okamžitě poznala, po kom její matka zdědila zasmušilost a nedostatek fantazie. Právě tehdy, v tom útlém věku, začala dívka snít o jiném a lepším životě.

Aktovkou do ní šťouchl muž, který vstal z protějščího sedadla. Otevřela oči. Právě dorazili na nádraží Grand Central. Rychle vzala kabelku a sako a vmísila se do proudu vystupujících lidí. Milovala cestu z nástupiště do nádherné hlavní haly, jež se tolik lišila od ušmudlaného nádražíčka, na němž se před lety ocitla. Pomalu prošla kolem naleštěných výloh obchodů, které člověka příjemně připravily na podívanou ve městě. Vyšla ven a urazila krátkou vzdálenost mezi Čtyřicátou druhou ulicí a Pátou Avenue. Dědala to každý měsíc a cestu by zvládla i poslepu.

Nejdřív se vždycky zastavila v hlavní čítárně Newyorské

veřejné knihovny. Posadila se k jednomu z dlouhých stolů, na něž vysokými okny dopadalo sluneční světlo, a očima hltala krásu nástěnných maleb. Knihy na vysokých policích podél stěn ji dnes obzvlášť uklidňovaly. Připomínaly jí, že má na dosah veškeré vědomosti, po nichž zatouží. Mohla tu sedět, číst a objevovat všechno, co jí pomáhalo utvářet plány do budoucna. Dvacet minut bez hnutí seděla, dokud nebyla připravená vrátit se na ulici a vyrazit po Páté Avenue.

Pomalým, ale rozhodným krokem mýjela luxusní obchody lemuující celou ulici: Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Gucci, Prada a Cartier. Tyto nejprestižnější a nejdražší butiky na světě tvořily nekonečnou řadu. Do každého z nich nakoukla, vdechla vůni jemné kůže a exotických parfémů. Z lákavě zdobených testovacích kelímků si do pokožky vetřela sametové balzámy a drahé krémy.

Minula značku Dior a zastavila se u butiku Chanel, kde na štíhlé figuríně ve výloze obdivovala vypasované dlouhé šaty ze stříbrno-černého materiálu. Upřeně na ně hleděla a představovala si, jak by v nich vypadala. Měla by vysoko vyčesané vlasy, dokonalý make-up a vstupovala by do tanečního sálu zavěšená do manželova rámě. Všechny ženy okolo by zbledly závistí. Po chvilce snění se vydala severním směrem a zastavila se až u obchodního domu Bergdorf Goodman a nadčasového hotelu Plaza. Cítila pokušení vystoupat po schodech pokrytých rudým kobercem do obrovské vstupní haly. Dávno však minula jedna hodina odpoledne a Amber měla hlad. Doma si připravila malý oběd, protože si v žádném případě nemohla dovolit utratit těžce vydělané peníze za muzeum a oběd na Manhattanu zároveň. Přes Padesátou osmou uli-

ci přešla k Central Parku a posadila se na lavičku. Ze svého vaku vytáhla malý balíček obsahující jablko a sáček s rozinkami a ořechy. Pomalu jedla a pozorovala spěchající lidi na ulici. Postě pocítila vděčnost za to, že unikla depresivnímu životu, jaký vedli její rodiče. Vyhnula se nudným hovorům a předvídatelnosti jejich existence. Matka její ambice nikdy nechápala. Pořád tvrdila, že dcera má velké oči a její způsob uvažování ji jenom přivede do potíží. Amber jí ale nakonec dokázala opak a nechala všechno za sebou, i když se musela odchýlit od původního plánu.

Dojedla a prošla parkem k Metropolitnímu muzeu umění, v němž hodlala strávit odpoledne. V podvečer nasedne na vlak a vrátí se do Connecticutu. Za poslední dva roky muzeum prozkoumala do posledního milimetru a pozorně prostudovala vystavená umělecká díla. Chodila na přednášky a filmy o artefaktech a jejich tvůrcích. Zpočátku měla min-dráky ze své nevzdělanosti, ale mezery postupně a metodicky doplnila. Ve vypůjčených knihách si přečetla všechno, co se dalo, o umění, jeho historii a největších světových mistrech. Každý měsíc se vyzbrojila novými informacemi, znovu zašla do muzea a osobně si prohlédla díla, o nichž četla. Teď už by se dokázala zapojit do inteligentní konverzace s kýmkoli včetně nejinformovanějších kritiků. Od odchodu z maličkého domku v Missouri vytvářela novou, vylepšenou Amber, jež se dokáže s lehkostí pohybovat mezi boháči. Plán jí zatím dokonale vycházel.

Posléze vešla do galerie, která obvykle byla její poslední zastávkou. Dlouho stála před malou skicou od Tintoretta. Už si nevzpomínala, kolikrát na ni takhle hleděla, ale do myslí se jí navždy obtisklo poděkování „Dar ze sbírky Jacksona

a Daphne Parrishových“. Neochotně se od skici odvrátila a vydala se k čerstvě nainstalované výstavě Aelberta Cuypa. O tomto umělci si přečetla jedinou knížku, která se dala najít na policích knihovny v Bishops Harbor. O Cuypovi nikdy neslyšela a překvapilo ji, že byl velmi plodný a slavný. Zastavila se u obrazu *Řeka Máza v Dordrechtu za bouře*, který se jí moc líbil v knížce. Doufala, že ho na výstavě uvidí. Ohromil ji ještě víc, než považovala za možné.

Vedle ní se zastavil postarší pár a hleděl na obraz stejně fascinovaně jako ona.

„Velkolepé, že?“ obrátila se žena k Amber.

„Ještě víc, než jsem si představovala,“ odpověděla dívka.

„Tenhle se hodně liší od jeho krajinek,“ připojil se muž.

Amber z díla nespustila oči a odpověděla: „Ano, ale Cuyp namaloval hodně velkolepých obrazů nizozemských přístavů. Věděl jste, že taky maloval biblické výjevy a portréty?“

„Opravdu? To jsem netušil.“

Možná by sis měl něco přečíst dřív, než vyrazíš na výstavu, pomyslela si Amber, ale na muže se jenom usmála a šla dál. Milovala chvíle, kdy mohla ostatním ukázat, že je vzdělanější než oni. Byla přesvědčená, že muži jako Jackson Parrish, který se pyšní svou kulturností a estetičností, by se to taky líbilo.

KAPITOLA TŘETÍ

Když se před Amber vynořilo elegantní rozlehlé sídlo u průlivu Long Island Sound, stáhlo se jí hrdlo závistí. Za otevřenými bílými branami honosného domu se nacházela bohatá zeleň a růžové keře s kaskádami květů, jež bujně přepadaly přes nenápadný plot. Obrovský dvoupatrový dům měl šedé stěny lemované bílými lištami a připomínal letní sídla boháčů na ostrově Nantucket a Martha's Vineyard, která Amber znala jen z fotografií. Majestátně kopíroval pobřeží a krásně se na něm vyjímal.

Zůstával bezpečně schovaný před zraky těch, kteří si podobné bydlení nemohli dovolit. Tohle s člověkem udělá bohatství, napadlo Amber. Vydělané prostředky a získanou moc nakonec použije k tomu, aby se v případě potřeby skryl před světem.

Zaparkovala před sídlem svou desetiletou Toyotu Corollu modré barvy. Věděla, že její auto bude mezi nejnovějšími modely Mercedesu a BMW, které za chvíli jistě zaplní nádvůří, působit nepatřičně. Chvíli seděla se zavřenýma očima

a pomalu, zhluboka dýchala. V hlavě si znovu procházela informace, jež se v posledních několika týdnech naučila nazpaměť. Ráno se pečlivě oblékla a dlouhé, rovné hnědé vlasy si sčesala dozadu a upevnila je želvovinovou čelenkou. Použila minimum make-upu, jenom si zlehka přejela líce tvářenkou a na rty nanasla jemný lesk. Oblékla si nažehlenou béžovou sukni a bílé bavlněné triko s dlouhými rukávy, které si objednala v katalogu firmy L. L. Bean. Obula si pevné sandály bez ozdob, jež byly pohodlné a nedělaly hezké nohy. Všechno završila ošklivými brýlemi se širokými obroučkami, které sehnala na poslední chvíli. Přesně takového výsledku chtěla docílit. Když se doma naposledy podívala do zrcadla, měla radost. Působila jako nevýrazná myška. Jako osoba, jež nikdy v životě nedokáže ohrozit jinou ženu, a už vůbec ne Daphne Parrishovou.

Věděla, že si trochu zahrává a může to působit nezdvořile, ale záměrně dorazila o něco dříve než ostatní. Bude moci strávit chvíli s Daphne o samotě a předběhne všechny ostatní členky výboru. Při představování bude mít výhodu. Ženy ji budou vnímat jako mladou a nevýraznou pilnou včelku, kterou se Daphne uvolila povýšit na svou pomocnici.

Otevřela dveře vozu a vystoupila na šterkovou příjezdovou cestu. Vypadalo to, jako by každý kamínek někdo nalesťtil a změřil, aby dokonale zapadl mezi ostatní, a pak cestu vzorně uhrabal. Pomalu kráčela k domu a pozorně si prohlížela všechno kolem sebe. Došlo jí, že dovnitř musí vejít zadním vchodem, protože předek sídla je otočený k moři. Dům měl i zezadu krásnou fasádu. Nalevo od Amber se nacházela bílá pergola porostlá odkvétající vistárií a pod ní stály dvě dlouhé bílé lavičky. Amber o podobném bohatství četla a vi-